

RENOVACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.ª plana, 8 ptes. : 6.ª, 4 ptes. : 12.ª, 2 ptes.

Intercalats i remitis, a preus convinguts

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

11 febrer 1873

Avui compleix el XLIV aniversari de la proclamació de la primera república espanyola.

¡Qué hermosa epopeia, per la llibertat, la data que encapsala aquesta remembrança!

¡Qué bella creuada per la democràcia esculpíren els republicans d'aquella jornada, a l'exterioritzar ses rebel·lions vers l'absolutisme endogalador, a l'extrem de lograr implantar, degut a llur virilitat, el govern del poble per el poble.

Més, ¿on són els fruits de la sang vessada en holocauste de l'ideal? ¿Què en queda de aquell inaudit i incomparable esforç? Tant sols l'enyorança, el desig de veure reproduïts aquells fets gloriosos. L'anhel de sentir-nos representats per un règim en consonància amb la nostra dignitat ciutadana. Això es el què ens queda. Anyorança, desitjos, anhels de Llibertat, de Justícia i de Progrés...

Per a celebrar la gloriosa data, que tants anys fa que remembrem i, que tant poc esperit de sacrifici demostrem per a restablir, tenen lloc avui, per tots els indrets d'Espanya, diversos actes, en els quals se posaran de relleu les excel·lències de la forma de govern republicana. Uns, en forma de banquet. Altres, de míting. Altres, de vetllada... Se pronunciaràn bells parlaments. Els bons oradors faràn gala de sa eloqüència. I ensalçaràn figures del republicanisme, entre les quals se faràn destacar les d'en Pi i Margall, Salmerón, Figueras... Se condemnaran vells procediments i àdhuc se proposaran esmenes de conducta.

Emperò, després, què? Seguiràn els mateixos cabdills, disposats a actuar de dictadors, quan arribi'l moment d'emir el poble son sufragi? Continuaràn integrant les candidatures els homes fracassats, els paràsits del partit?... Són extrems, aquests, que en d'és memorables com avui convindria se possessin en tela de judici; puix si amb tantes commemoracions no s'ha pogut assolir la consecució de l'ideal, quan menys naixés d'alguna d'elles la renovació tant necessaria en el partit republicà.

En la data d'avui, la sombra del mestre Pi i Margall deuria alçar-se i viure en la consciència de tots els homes que creuen en la República com a suprema esperança per a salvar a Espanya de la ruïna que menaça acabar amb la nostra mermada hisenda, i, tal vegada mirant-se en el cristall de les sagrades virtuts de aquell sant varó, se prendrà exemple de l'acendrat amor que, en vida, demostrà per a la causa per la qual batallarem tots els que sentim circular per nostres venes sang lliberal; alentant-nos sa venerable figura a readquirir la fé

perduda, fins a acabar amb l'atonía que des de algún temps regna entre'ls creients en la Democràcia republicana.

Per la nostra part, nosaltres, amb tot i ésser novells en política, en aquests moments en que les desercions i els defalliments estàn a l'ordre del dia, ens honorem i congratulem en afirmar amb tot vigor, la nostra fé republicana, jamai abdicada; puix som dels que creiem que la forma de govern no és cosa accidental, com pretenen fer entendre alguns trànsfuges. I en apoi d'aquesta manifestació, acabem dient, amb l'inoblidable Pi, ilustre autor de «Les Nacionalitats»: «Es inexacte que baix els reis hereditaris, existeixi ni pugui existir la Democràcia.»

Carta oberta al senyor director de "La Comarca"

Molt senyor meu: Amb estupefacció i sorpresa, vàrem llegir el darrer número del periòdic que dirigim.

En ocasió que l'agrupament de joves que constituim la «Joventut Nacionalista Republicana Socialista», d'aquesta vila, i fem el periòdic RENOVACIÓ, vàrem organitzar un míting d'afirmació republicana en l'hostatge de «L'Unió Lliberal», coincidint la celebració d'aquest nostre primer acte de propaganda, amb la ja consuetudinaria commemoració que de la diada del 17 de gener de 1875, celebra tots els anys l'aludida associació, surt el periòdic que teniu l'honor de dirigir, amb dos articles furibonds i que quasi espanten a les criatures, i amb una nota informativa, en la qual se maludeix personalment. I, no tant sols pel què's refereix a la meva actuació política; àdhuc també, i de una manera insolent, involucrant aquesta amb la meva actuació professional en aquesta vila.

Respecte al primer extrem, no m'he d'entretènyer en refutar lo irrefutable. El nostre company, en Pere Vegué, sots la seva firma, ha tingut a bé, en aquesta mateixa edició, contestar a l'exabrupte que, amb la firma vergonyant de Un oyente, heu deixat publicar en vostre setmanari. Per la meva part, tant sols me cal fer constar, que l'únic acte organitzat per nosaltres aquell dia, fou el míting del dematí; i que l'intervenció d'en Vegué en el nostre acte i en el punt essencial en que tractà de les classes de segona ensenyança, no fou més que tornar a dir, de paraula, el què en les nostres planes havia constituït una campanya, encare avui incontestada.

Respecte al segon extrem, únic que m'ha

induit a agafar avui la ploma, no cal que us digui que no puc dirigir-me a vos, senyor director, puix de sobres sé que no és obra vostra. No obstant, feu saber al vostre redactor en cap, que fassi l'obsequi de procurar entendre's solament amb la seva, de consciència, que pot-ser hi tindrà prou feina, puix si desgranessim un xic la seva actuació professional, pot-ser en deduiríem conseqüències que no tindríen res d'altruïstes i ni tant sols mitjanament humanes.

Digueu-li, també, que ni des de «La Comarca», ni com a catòlic militant, tingui la pretensió ridícula de que haguem de passar a la seva previa censura's actes i fets que, com a polítics, tinguem a bé realitzar; i, finalment, feu-li avinent que de la consciència dels meus parroquians, soc jo el què, en el cas que cita, me n'he de preocupar. Que no's molesti, doncs; que s'entretengui organitzant aplecs i altres actes més o menys divertits i que fassi'ls possibles de no haver d'utilitzar carruatges ni peces de roba que, per lo democràtiques que resulten, no escauen gaire a la seva posició.

Mani, senyor director, a aquest afectíssim servidor

ALFRED CANAL

En defensa propia

¿No les parece que han estado oportunos, los señores de «La Comarca»? ¡Pobrecitos! Cuando no tienen razones que aportar a una discusión, maltratan desvergonzadamente a quien les habla claro. Dejémosles; no saben lo que se dicen.

Pero, antes de abandonarles por... lo que sean — pues todos nos conocemos — puntualicemos; pongamos los puntos sobre las íes.

Un señor Oyente que trata en «La Comarca», de los actos celebrados el domingo. 28 de enero, llama idiotas a todos cuantos me escuchaban. Siendo él, como se confiesa, uno de ellos. ¿no será tan idiota como el que más?

Yo, el más humilde de los maestros, ¿qué no anhelo aprender, siendo mis profesores hombres que ocupan «la academia de la ciencia»? Ande, señor Oyente, ande pronto a manifestarles que estoy presto a seguir sus enseñanzas, siempre que sean buenas.

Respecto a la causa por la que aquellos señores educaron a sus hijos en colegios de religiosos, el Oyente lo sabe y yo también, y, sin nosotros, son muchos los que están enterados. Pero, si alguien lo ignora y el Oyente me lo pide con su propio nombre, — y el Oyente ese no resulta de paja — estoy pronto a servirle; puesto que ya debe saber que soy de los que no me duelen prendas.

En cuanto a los méritos obtenidos en mi carrera, no es el *Oyente* persona suficientemente capaz para juzgarlos; basta que lo sepan quienes me han premiado, mis profesores y yo.

Y, por lo que se refiere a lo que me sucedió cuando vivía cerca de donde el *Oyente* no sabe, le invito a que diga cuanto sepa; y, de no hacerlo, sostengo que falta a la verdad a sabiendas.

¿Produjo quizás sus efectos el *detectivismo de sacristía*?

Ese pobre hombre que ejerce de *Oyente* y de *idiota*, confunde la gimnasia con la magnetia. Hablábamos de maestros solamente, y de los de esta villa en particular. ¿Qué significa, pues, sacar a colación aquella serie de literatos y hombres de ciencia que se avergonzarían de que hablara de ellos escritor tan descalificado como un *periodista* que afirma que animales fabulosos anidan en zarzales?

No quiero hacer carrera, en público, ni he de adular a nadie; la carrera se hace en el aula; y los cargos se obtienen mediante oposiciones y sin favoritismos.

Por lo que se refiere a si voy o dejo de ir a misa, cada domingo, no demuestra estar, el *Oyente*, muy bien enterado; aunque no tengo inconveniente en afirmar, que se puede ser eminentemente católico e ir a misa los domingos, y criticar despiadadamente la obra nefasta que, en materia de educación e instrucción, realizan ciertas congregaciones religiosas. Una cosa es ser católico por devoción, y, otra, clerical por conveniencia.

¿Comprenderá bien ahora el señor *Oyente*?

Cuanto dije, y con la intención que lo expresé, lo sostengo y lo sostendré cuando y donde se quiera; y, por hoy, me basta indicar que media un abismo entre unos colegios congregacionistas y otros colegios congregacionistas; entre aquellos varones eminentemente católicos que, tras el anhelo de regenerar la humanidad han perdido su salud y riqueza, y aquellos otros que, queriendo ser sus imitadores, lucran con la enseñanza; como si preparar a la juventud fuera una industria cualquiera.

Pongamos punto aquí, y guardémos para otro día hablar con más detención y con toda serie de detalles históricos, de la labor llevada a término por un San José de Calasanz o un San Juan B. Lasalle, y parangonar a aquellos excelsos varones, con sus actuales sucesores.

Y, si tanto conviene, hasta podremos hablar de colegios congregacionistas que, careciendo sus profesores de títulos académicos, acuden a que se los presten quienes no son de la congregación.

Para terminar, bastará que afirmo que no esperaba menos de los encopetados señores de «La Comarca». Ellos, que tantas pruebas de cariño hánme exteriorizado en diferentes ocasiones, no podían por menos que felicitarme por mi peroración. Gracias, muchas gracias. Les ha gustado, ¿no es verdad? Pues procuraremos continuar por el camino emprendido.

Para satisfacer los anhelos de personas que tan altas dotes reconocíanme, cuando, sin haber podido juzgar mi labor como maestro, afirmaban que *prepararía a mis alumnos para ser carne de presidio*, todo puede hacerse.

¿Creían disgustarme y hacerme callar? Pues se han equivocado.

¡Nada, nada, señores *oyentes*! no hay que molestar ni insultar, porque se digan las verdades...

P. Veguè

Glosari parisenc

ELS ESPANYOLS

I

Encare a Catalunya, però pròxim a partir, els meus amics que coneixien ja la vida de la gran ciutat, m'encarregaren, sobre tot, que no'm fiés de cap espanyol.

Ja a París, un estimat company me repetí les mateixes paraules i m'aconsellà, además, que jamai digués que era espanyol.

¿Quina mena d'espanyols hi haurà a París?

Al pretendre glosar-los, pot-ser seria més lògic i àdhuc més just començar per aquells que, per son parlar i obrar, deixen ben sentat el seu nom i el nom de la seva terra; pot-ser seria més humà parlar primer d'aquells que treballen en les fàbriques de municions i d'aquells que lluiten, plens d'entusiasme, en les trinxeres del Nord, per l'independència de la França i per la llibertat del món; pot-ser seria més noble parlar abans d'aquell grupu filantròpic que baix la presidència del Marquès de Casa Riera, creà i sosté l'Hospital Espanyol, verdader model entre'ls similars, on són permanentment assistits gran nombre d'herois dels que han tornat nàfrats de la sagnanta guerra.

Però, són aquests els menys, i tota la seva obra magnífica d'amor a França, tota la seva bona voluntat, tot el seu talent i el seu sà patriotisme, no són prou per a contrarrestar l'influència perniciososa d'aquells altres milers d'analfabets que, tant si's vol com si no's vol, per la força del nombre, per son contacte amb el poble i per sa cridoria constant, segueixen i seguiràn essent, de fet, els veraders representants de la pobre Espanya del flamenquisme i de l'incultura; de la real Espanya.

Els primers, són éssers utòpics avui; pertanyen a una Espanya del passat o a una Espanya del pervindre; a una Espanya molt poc espanyola. Els segons, són els que han entrat aquí sense deixar en la frontera, ni l'esperit toreril del barri de Triana, ni la sang atrofillitzada de la «Bombilla», ni la guitarra inseparable, ni la daga d'Albacete, ni'l mátonisme incorregible, ni les seves *coplas*, barrejades de sentimentalisme i aiguardent.

¡Espanyols *pur sang*!

Glosarem, doncs, primerament a aquests; glosarem el restaurant de Madame Dagnon, que sembla més una taverna madrilenya que un establiment situat en plena capital de França; glosarem a aquests, que, després de cridar tota la jornada entre'ls que no'ls comprenen, venen aquí, al petit restaurant, a cridar encare més; glosarem a aquests eterns xistosos, que's moren de tedi i d'enyorança en el treball, perquè'ls companys no entenen la *sal* de les seves intencionades frases; a aquests que malparlen continuament de la terra on mengem, avui de França, com ahir de Catalunya; a aquests que acompanyen els seus crits de gestes de la més repugnant especie; a aquests que desalien; a aquests que roben i estafen.

Per ells, en els ulls dels francesos nasqueren les mirades despectives contra Espanya; per ells, l'espanyol sent frases mortificants; per ells, en alguns tallers i magatzems s'és posat un cartell dient que no s'admeten espanyols; i les conseqüències, els que més les toquen són aquells que, plens de coratge i bona voluntat, venen a aquí a cercar un treball que no troben en les àrides planuries de la seva terra o a fruit d'un raig de llibertat que enyoraven.

El poble francès no veu l'obra patriòtica dels voluntaris que lluiten al costat seu; no veu l'obra sentimental i humanitaria de l'Hospital Espanyol, perquè ambdues obres són d'abnegació que estimen de restar amagades i, en canvi, veu en els boulevards immensos, en els restaurants de tot París, en els andens del Metro-polità a tots aquells altres que insulten, que criden, que escandalitzen...

¡Aquests són espanyols! ¡Aquests són els que fan patria!...

Quan un parla amb ells, se queixen de que a França no'ls estimen.

F. MONTAÑA

La nostra política

El diumenge abans passat la nostra novella agrupació començà a donar fè de vida política.

Celebrà un acte públic, de ressonància, esperat amb interès pel poble; un miting que, malgrat haver-se organitzat amb tota premura, fou un èxit.

I ho fou per tots conceptes. Hi peroraren oradors de prestigi. Se pronunciaren discursos contundents. Se diren veritats com punys. Se derrotà eloqüència; emperò, no eloqüència xorca, sino positiva, eficaç, d'aquella que entra al cor del poble, elevant-lo a les immensitats espirituals. Cosa que avui ho logra tant sols, amb la seva senzillesa l'admirable Marcellí Domingo, el digne diputat per Tortosa, que ho és també per tot Catalunya; puix de fet s'ha guanyat l'acta regional, amb sa lloable actuació.

Amb l'acte esmentat, foren posats en evidència els nostres ideals.

Ho digué, ben alt i ben clar i amb forsa eloqüència, el nostre ben volgut director, don Alfred Canal: «Som nacionalistes. Som republicans. Som socialistes.»

Heus aquí tres paraules que són tres símbols i que revelen els nostres sentiments d'homes moderns. Símbol de Llibertat. Símbol de Progrés. Símbol d'Amor.

De Llibertat per als pobles que viuen esclavitzats sots el jou de la força arrolladora de les grans nacions, sens que mai siguin ateses les raons més convincents i més aplastants; puix quan intenten aixecar la veu en prò de llurs reivindicacions, tot seguit la llei de la força se redressa, menaçadora, contra la suprema llei espiritual de la raó.

De Progrés, que, indubtablement ho significa l'ésser governats els pobles per si mateixos, acabant, així, amb l'absurde d'estar dirigida l'humanitat baix un poder que, per habitut, resideix en persones, (a voltes incapacitades) que, per l'insòlit motiu d'ésser descendents d'homes de testa coronada, les havem d'acceptar com a preeminents.

D'Amor per al pròxim, enlairant-lo a la germanor espiritual, mai prou alabada, que deuen haver de sentir uns pobles envers els altres, sense excepció de races ni de llengües; dolça paraula que, en l'avenir, ha de fer el miracle de lligar a tots els homes amb ferm llaç pacificador; acabant el brutal imperi de la força armada, causa principal de totes les guerres.

Are bé; jo no sé si'l poble granollerí està prou preparat per a cultivar una política ideològica a base de nacionalisme, república i socialisme, com nosaltres ens proposem portar a terme. En aquest sentit, no m'atreviria a negar ni a afirmar, car un poble que no conegui altre política que la dels més baixos personalismes, és aventurat voler, tot de cop, incul-

car-li ideals regeneradors en son esperit. Jo crec que abans és precis preparar-lo

Emperò, per altre part, no té tota la raó d'ésser tal com és? Si no ha sentit parlar mai d'ideals, com volem que compregui la puresa d'aquests? Si els que l'han dirigit, no li han parlat mai d'altre cosa que d'eleccions, quina educació política's pot exigir a un poble que quan s'acosta l'hora d'emidir son sufragi no se li invoca altre ideal que'ls favors que en més o menys escala té rebuts dels que li demanen el vot, al qual moltes vegades se permeten fixar-li un preu?

Per a acabar amb aquestes vergonyes, entenem que és d'absoluta necessitat que algú intenti tirar la primera pedra, abans el poble no quedi corromput del tot, puix no hi ha res que envileixi tant a les col·lectivitats com l'ominosa política personalista, tota vegada que aquesta acaba, per lo regular, degenerant en la més denigrant de les idolatries.

Per això nosaltres, amb tota la modestia procurarem, en nostres campanyes, portar al poble pel camí que creiem més indicat per a sanear-lo, encoratjant-lo a que s'organitzi socialment, però sense aconsellar-li que ho fassi deslligat de la política, com li aconsellava'l nostre batlle romanonista, senyor Torras, en la seva llarga conferència; ans bé, l'excitem a que s'organitzi política i socialment, perquè si un dia logra tenir una representació en el consistori, sa administració fassi honor al partit polític que representi.

JOAN LLEGET

RÀPIDA

EXCURSIONS APROFITADES

Els parlamentaris regionalistes, acompanyats d'algún senyor que no és precisament regionalista, han realitzat excursions a Bilbao i Valencia. A ambdues capitals hi han tirat conferències pomposament anunciades, de germanor i penetració regionalista. Males llengües, per això, asseguruen que aquesta vegada (aquesta vegada?) la Patria ha servit d'emalatge d'una mercaderia averiada.

La llei del ministre d'Hisenda dita de Beneficis extraordinaris de la guerra es veu que té molta relació amb la substància de l'idealitat nacionalista. El credo se n'hauria ressentit. ¡Visca Catalunya!... Visca...

NOVES

EL NOSTRE FILL ADOPTIU. — En Dionís Puig, aquest home de ciència, honra de Catalunya i que pels seus mèrits ja anys enrera li fou otorgat, per part de l'excel·lentíssim ajuntament, el títol de fill adoptiu de Granollers, veient com, per dissort, trobava quelcom de ressó una certa calúnnia que en contra de ell han llençat els més malfactors del poble, va creure convenient posar l'honrós distintiu a la disposició de l'actual corporació municipal.

Aquesta, fent-se càrrec d'una instància presentada per molts veïns de aquesta vila i reconeixent unànimament la conducta intatxable del venerable mestre, va acordar, en plena sessió, celebrada ahir, testimoniar al senyor Puig l'admiració del nostre poble vers ell i ratificar, se a l'ensèms amb l'acord que prengué, per a homenatjar-lo, un dels ajuntaments passats, o sigui trasmetent-li novament el títol de fill adoptiu.

No's podia per menys.

LES ACERES. — Començaren ja'ls treballs que, per a sa reconstrucció, se realitzaran en el troç corresponent a la carretera des del carrer Nou al de Sant Roc.

S'han arrencat ja els arbres i se n'han plantat alguns de nous; havent-se interromput les obres de tant necessària millora per culpa de mal temps.

CONFERÈNCIA PÚBLICA. — Se'ns assegura que, degut a l'al·lusió que li va endreçar el senyor Torras, des de «L'Unió Lliberal», donarà una conferència política i administrativa, el prestigiós conseller de nostre ajuntament, en Josep Coma. Celebrariem que fos cert; puix, com deïem, comentant la d'en Torras, és a la llum del dia que s'ha d'actuar en la vida pública.

ERA D'ESPERAR. — Degut a l'activitat del president de la Comissió d'Enllumenat del nostre Municipi, el nostre amic en Paulí Torras, s'ha instal·lat llum a l'entrada i sortida del pont sobre'l Congost. No en và va passar-hi una desgracia, fa pocs dies.

CURACIÓ. — Amb gust donem la nova de la curació de la llarga malaltia que ha retingut allunyat del món polític a Francesc Layret, el prestigiós nacionalista republicà. Ho celebrem de debó.

¿ASSASSINAT? — El dijous passat, en el forn d'obra d'en Mainou, se va trobar el cadavre d'un home que, sots tota l'apariencia, se tracta d'un pobre que demanava caritat. Sembla que l'hauràn assassinat. El jutjat entén en l'assumpte.

HOMENATGE. — Posem en coneixement dels nostres llegidors, que a l'impremta Garrell s'han rebut les fulles per a l'àlbum que'ls catalans ofereixen al mariscal Jofre. Tots els que simpatitzen amb la causa dels aliatats, poden passar a estampar-hi sa firma.

MALALT IL·LUSTRE. — Se troba malalt de gravetat el prestigiós mestre en Nacionalisme, president fins fa poc de la benemèrita «Unió Catalanista» el doctor Martí i Julià. Celebrariem son promte restabliment.

ORFEÓ GRANOLLERÍ. — Aquests passats dies ha sigut objecte de molts comentaris el que aquesta secció coral de «L'Unió Lliberal» no assistís, com l'any passat, a l'acte commemoratiu del 17 de gener de 1875, que, com cada any, celebrà'l diumenge abans passat la benemèrita associació. Ens fem ressó d'aquests comentaris, per a que'l digne president d'aquesta casa, en Joan Montañà's posi en guardia, puix no és la primera vegada que l'«Orfeó» de «L'Unió Lliberal» s'absté d'assistir a actes lliberals. A l'homenatge al gran patrici republicà i músic poeta en Josep Anselm Clavé, fa poc celebrat a Barcelona, amb el concurs de tots els chors i orfeons de Catalunya, el nostre Orfeó no tant sols hi deixà d'enviar sa representació, sino que ni s'hi va adherir.

ITINERARI. — En el vestíbol de la Casa de la Vila s'ha fixat l'itinerari que publica'l Director del Depòsit de Sementals de l'Estat a Hospitalet, per a la remunta d'aquest any. Se fixa l'estada de tres caballs a aquesta vila per al vinent dia 15.

OFICIALS. — De l'ajuntament hem rebut varies notes que no publiquem íntegres per manca de lloc i que tracten del canvi de làmines amortitzades, per altres del nou emprèstit, i del padró de cèdules que està de manifest a Secretaria, durant vuit dies, per a poder-hi fer les reclamacions que s'estimin pertinents.

ESPECTACLES

CASINO DE GRANOLLERS. — L'«Agrupació Artística» d'aquesta societat farà sa presentació avui diumenge; dia 11, posant en escena l'hermosa comedia «Gent d'are», del malhaurat Eduard Coca. Ademés, se celebrarà una vetllada musical i literaria.

CARNESTOLTES. — Continúen activant-se, per part de la Comissió organitzadora els treballs per a fer el Carnestoltes, que enguany revestirà excepcional importància. Se prepara un «Congrés d'Agricultura», de caràcter humorístic, com és de suposar. Ja s'han repartit unes fulles entre'ls socis, recabant el llur concurs per a la festa.

En atent B. L. M., rebut ahir, el senyor Anglés, president del Casino, ens comunica que, per a ésser oferts com a premi a les disfresses que acudeixen al ball del vinent diumenge, s'han adquirit els següents objectes:

1. er Un magnífic «Armari mirall».
2. on Un elegant «Tocador».
3. er Un ric «Moneder de plata».
4. art Un preciós «Rellotge de pulsera».
5. nt Un artístic «Vano».

Ademés, hi ha un premi extraordinari per a comparses, consistent en sis riquíssimes i elegants ombrel·les.

L'ALHAMBRA. — Aquesta societat també celebra avui una vetllada literària, musical i teatral a càrrec de la «Joventut Alhambriana». Se posaran en escena les obres «Una limosna, por Dios» i «La criada nova».

Ha entrat a formar part de la «Joventut Alhambriana» el bon aficionat i col·laborador nostre, en Jaume Barmona.

LA VIOLETA CATALANA. — Davant d'una nombrosa concurrència, s'hi representà el dissabte, dia 27 de gener, pel cuadro d'aficionats de la casa, l'important drama «El Arcediano de San Gil». L'interpretació fou esmeradíssima, sobre tot per part del jove primer actor en Jaume Barmona, que feu el protagonista d'una manera admirable.

Per a ahir vespre, aquesta mateixa secció d'aficionats tenia anunciada, al veí poble de Parets, la representació de la mateixa obra i de les joguines «Hija única» i «Cura de moro».

Sabatería Riera

ABANS MARLET

Carrer d'en Prim, 7 Granollers

IMP. DE E. GARRELL I GRANOLLERS

BANCA I BORSA

SANT ROC, 10
GRANOLLERS

Operacions de Banca de totes classes : Negociació i cobro d'efectes de comerç : Emissió de Xecs : Ordres de Borsa : Negociació i cobro de Cupons

FERRAN PALAU

CORRESPONSAL DEL BANC DE BARCELONA (SUCURSAL 1)

La Unión i El Fénix Español

Companyia d'asegurances reunides
(INCENDIS, VIDA)

Representant a Granollers:

José Casado Muriel
ALFONS IV, 26

SABATERIA

de

N. Valls i fill

Calçat sòlid i elegant
a preus reduïts

CARRER DE SANT ROC, 5

J. Buenaventura

Sastre

Casa on deuen vestir-s'hi's joves
més elegants

Carrer de Sant Pau, 15, principal
BARCELONA

Fotografía BOSCH

Retrats al bromur

Reproduccions i Ampliacions

50 por 60 centímetres des de

5 PEsSETES

España Vitalicia

COMPANYIA DE SEGURS SOBRE ENFERMETATS

Metge Representant: DON ALFRED CANAL

TAULA DE SUBSIDIS

Categoríes	PRIMES		SUBSIDIS DIARIS			SUBSIDI DEFUNCIÓ
	De 10 a 42 anys	De 42 a 58	Medecina	Ciruj. Major	Ciruj. Menor	
1. ^a	0'60	0'95	1'50	1'50	1'00	12'50
2. ^a	1'10	1'35	3'00	3'00	2'00	25'00
3. ^a	1'60	1'85	4'00	4'00	2'50	35'00
4. ^a	2'10	2'60	5'00	5'00	3'00	40'00

NOTA IMPORTANT: El subsidi per defunció pot augmentar se fins a 200 ptes. satisfent una sobre-prima de 0'20 ptes. cada mes.

ESTEVE

CAMILLO

CALITAT EXTRA SUPERIOR

Vendes a l'engrós i al detall * Exportació a provincies

CARRER D'EN PRIM, 87

JULIA CHACON LLEVADORA

AMB REIAL TÍTOL

Carrer de la Palma, 14

Miquel Iglesias

PLAÇA DE LES OLLES, 14

Gran assortit
en

Articles de Pisa,
Bateria de cuina
Flors artificials

SASTRERIA

de

J. Sitjes Freixas

:: Confecció esmerada de trajos i
tota classe d'abrics (gabans, etc)

Plaça Major, 27

LA CATALANA

Societat de Segurs contra Incendis a Prima fixa
Domiciliada a Barcelona
Rambla Catalunya, 15 i Corts, 264

Agent amb cartera
a Granollers i son Partit

Pere Novellas Valls
Carrer d'Alfons IV, 30